

[Haustrup Clemmensen.]

vor pligt at sige, at det er ikke alt det nye, der er særlig godt, og det er heller ikke alt det gode, der er særlig nyt. Der er jo — som det allerede er understreget også fra økonomiministerens side — en sådan tyrkertro på statens effektivitet på alle områder, at vi allerede af denne grund må sige, at vi møder en række af forslagene med stor betænkelighed, men vi erkender, at der altså er gjort et forsøg på ud fra en socialistisk grundopfattelse at stille en række principper op.

Må jeg sige vedrørende forslaget om Danmarks Nationalbank, at heller ikke det konservative folkeparti mener, at forholdet mellem Nationalbanken og folketinget er afgjort én gang for alle. Det er naturligt, at man i et folkestyre ønsker, at også pengepolitikken i allerhøjeste grad er underkastet de demokratiske instansers indflydelse, men også her må man vel erkende, at disse problemer ikke har givet anledning til vanskeligheder igennem en meget lang årrække. Der er og bør være en nær kontakt mellem folkestyrets organer og Nationalbankens ledelse, og det kan i mange situationer være af værdi, at der sidder en nationalbankdirektion, som føler et ganske særligt ansvar for opretholdelse af et stabilt pengevesen. Men som sagt, vi erkender, at der også i fremtiden kan være grund til at overveje, hvilken form man måske på længere sigt skal finde frem til.

Vedrørende spørgsmålet om at sikre en større statsindflydelse over for banker og sparekasser netop med henblik på de pengepolitiske resultater må jeg også gøre den bemærkning, at der i praksis ved forhandlinger mellem Nationalbanken og banker og sparekasser har været mulighed for at gennemføre de pengepolitiske målsætninger, som Nationalbankens ledelse og regeringen har været enige om. Nationalbanken har jo sådanne midler til sin rådighed, at det vel i mange situationer vil være muligt at overtale banker og sparekasser temmelig direkte til at gå med til de forslag, som National-

banken måtte stille. Heller ikke her mener jeg altså at der er nogen realitetsvanskelighed dokumenteret i den hidtidige økonomiske politik, hvor banker og sparekasser skulle have haft mulighed for endsige ønske om direkte at modvirke den pengepolitik, som de demokratiske styrende organer havde ønsket at fastlægge. Spørgsmålet om den meget store udstedelse af værdifaste statsobligationer berører jo et princip, der adskillige gange har været udvalgsbehandlet, og jeg vil da gerne medgive, at adskiligt kunne tale for at gøre nogle forsøg i denne retning om end ikke i den størrelsesorden, der her er skitseret med de 10 milliarder kr. Der er ikke tvivl om, at det ville være en fordel for kreditorerne på den måde nogenlunde at få sikret en realværdi på disse områder. Til gengæld er debitorernes fordel i forhold til deres stilling under den nuværende ordning jo knap så stor, selv om spørgsmålet om kurstabene må tages med ind i billedet.

Også vi erkender og har gang på gang understreget, at der er for det moderne erhvervsliv meget store kapitalkrav, men om de kan opfyldes på den måde, der her er skitseret, ved at oprette et meget stort investeringsfond, der dels skal kunne udstede statsobligationer, dels skal kunne modtage direkte statstilskud til videre fordeling, kan vi have vor meget udtalte tvivl om, og tvivlen bliver endnu større, eller for at bruge hr. Ivar Nørgaards udtryk: vi synes, det er mindre vel betænkt, når man foreslår, at forsikringsselskaber og pensionsfonds m. fl. ikke længere skal kunne anbringe i samme i øvrigt beskedne omfang som hidtil midler i aktier. Det må jo netop være en direkte ejendomsret til erhvervslivet, der derved sikres store lønmodtagergrupper, og det er vi tilhængere af.

Hvad angår spørgsmålet om et statsligt kvalitetskontrolorgan, må vi henvise til, at der har været mulighed for på frivillig basis af interesserede organisationer at gennemføre en sådan kvalitetskontrol, som utvivlsomt har betydning på eksportmarkederne,